

כ' טבת תשפ"ג \ גיליון 318

שְׁמוֹת - שְׁמוֹת

הפטרה :

ספרדים " דְּבַרֵי יְרֻמְיָהוּ בֶן חֶלְקִיָּהוּ " { ירמיה א' }
 אשכנזים " הַבָּאִים יִשְׂרָשׁוּ יַעֲקֹב " { ישעיה כ"ז }

הרב אשר ביטון רב משמר הגבול - ירושלים

לרפואה שלמה אמן.

מיטלי בת עליזה
 קסם לאה חיה בת אלה
 טליה אסתר בת אלינור
 ינון יהודא חי בן זרר רוזה
 אפרים יהודא בן רייזל
 כנרת בת מרים
 יצחק בן פרלה
 רחלי בת הניה

השבת נקרא על גזירת פרעה : "ויאמר מלך מצרים למיילדת העברית, אשר שם האחת שפרה ושם השנית פועה, ויאמר, בילדכן את העבריות, וראיתן על האבנים, אם בן הוא, והמתן אותו, ואם בת הוא, וחקיה". ולאחר מכן גזר פרעה זו על כל עמו, כמו שנאמר : "ויצו פרעה לכל עמו לאמר, כל הבן הילוד, היארה תשליכהו, וכל הבת תחיון". באותה תקופה נוראה, עמרם, אביו של משה רבינו, לקח את יוכבד לאשה, ונולד להם בן : "ותרא אותו כי טוב הוא, ותצפנהו שלשה ירחים". בתקופה שהיא תצליח למלט אותו מהגזירה הנוראה. לאחר שלושה חדשים, יוכבד מטמינה אותו בתוך תיבה, ואת התיבה היא משחררת ביאור, עד שיצאה בתיה בת פרעה לרחוץ ביאור, וכשראתה את התיבה, שלחה את ידה, פתחה את התיבה, ראתה ילד בוכה, והביאה אותו לבית פרעה. "ויקחי לה לבן, ותקרא שמו משה, ותאמר, כי מן המים משיתיהו". בתיה בת פרעה, כשהושיטה את ידה לתיבה, האם ידעה את מי היא מצילה? האם שיערה בנפשה שזהו מושיען של ישראל? אבי הנביאים, שהקדוש ברוך הוא מדבר עמו פה אל פה, והוא עתיד להוריד מהר סיני את לוחות הברית? מה היה קורה אילו הייתה בתיה מתעלמת לרגע מתיבה זו ששטה לבדה ביאור כשבתוכה תינוק בן שלושה חודשים? נמצאנו למדים, שבשימת לב של רגע אחד, ניתן לגדל את גדול הנביאים וגדול הדור, מבלי לדעת זאת מראש! מסופר על המגיד מדובנא שהלך ברחובה של עיר ביום חורף קר, וראה אדם עיוור, עני, לבוש קרעים וילד קטן אוהו בידו ומנחהו בדרכו. אנשים עברו על פניהם, ואין איש שם לב אליהם, לשאול בשלומם ולדאוג להם למאכל ומשקה. המגיד מדובנא ראה אותם, ולבו הרחום כאב את כאבם. עצר המגיד, ודרש בשלומם. העיוור, היה אדם מר נפש, רטן לא ענה. ואילו הנער שליווהו, סיפר למגיד מדובנא, שזה העיוור ההולך עמו, הוא אביו. ומאחר ואמו נפטרה לפני זמן מה, לכן הם גרים במחסן קר וטחוב, והם בדרכם לבית התמחוי של עניי העיר לארוחת צהרים חמה. ריחם עליהם המגיד מדובנא ולקחם לביתו. נתן להם ארוחה חמה, וסידר להם חדר מוסק וחם. ארוחה זו חיממה את לבם של העיוור ובנו הקטן, והם הודו לרב על טוב ליבו. התסכימו לדור כאן? שאל המגיד מדובנא והציע להם חדר חם וארוחות חמות חינם אין כסף, כשהוא מוסיף, כאן גם יוכל הילד ללכת ללמוד בתלמוד תורה במקום לשבת בטל ללא אפשרות ללמוד תורה. התלבט האב העיוור כיצד להשיב, ואילו עיני הבן נצצו משמחה. בסופו של דבר הסכים האב העיוור להישאר לתקופת ניסיון, כדי שבנו הקטן יוכל ללמוד מעט תורה. הילד שהיה נבון וחכם החל לעשות חיל בלימודיו, ואף לאחר פטירת אביו העיוור המשיך ללמוד בישיבה בהדרכתו של המגיד מדובנא. התמיד הילד ושקד על לימודו, היה בעל זיכרון מדהים, שכלו חד כתער, בעל מדות תרומיות, ועד מהרה קנה שם טוב, ונודע לתהילה. לימים בנה בית לתפארת ועלה על כס רבנות העיר ברודי, ושמו נערץ לדורות, הלא הוא הגאון האדיר רבינו שלמה קלוגר זכר צדק לברכה, שהיה מגדולי הדור בדורו, וספריו משמשים כאבן יסוד בפסיקה ההלכתית. נתאר לעצמינו מה היה קורה אילו המגיד מדובנא היה ממשך בדרכו ולא נותן רגע של תשומת לב לאב העיוור ולבנו. הלא הם היו ממשיכים לבית התמחוי, ודבר לא היה משנה את מצבם. איזה גדול בישראל היינו מפסידים? כמו כן עלינו לשים לב, מה היה קורה אילו בתיה הייתה מתעלמת ממשה בתיבה? זה כוחו של רגע של תשומת לב! לכל אחד מאתנו יש בבית "משה בתיבה". כל ילד בישראל הינו פוטנציאל להיות גדול ומנהיג בישראל. אין לנו מושג איזה עתיד מזהיר נכון לו, אך הוא זקוק לרגע של תשומת לב מאבא או מאימא, שיתנו לו את המילה הטובה, את העידוד, את ההזדמנות לפתוח לו פתח של הרגשה טובה, והכוונה טובה, להיות אחד מחכמי וגדולי הדור. אם רק נדע להושיט יד- כבתיה, או לפתוח יד- כהמגיד מדובנא, אז נשכיל לרוות נחת מילדינו ויוצאי חלצינו, וכל הפירות לדורות עולם יזקפו לזכותנו. שבת שלום!

פתגם השבוע

"ותראהו את הילד והנה נער בכה"

"שלושה דברים צריך אדם ללמוד מן הילד ;

הוא תמיד שמח. לעולם אינו יושב בטל.

וכשרוצה משהו, פורץ בבכי עד שמשיגו.."

{ המגיד ממזריץ }

זמני כניסת ויציאת השבת

רבינו	צאת	כניסת	
תם	שבת	שבת	
18:13	17: 35	16: 20	ירושלים
18:10	17: 36	16: 36	תל אביב
18:10	17: 34	16: 27	חיפה
18:14	17: 38	16: 39	באר שבע
18:14	17: 40	16: 31	אילת

לזרע של קיימא. אמן.

שלמה בן יונה
חנה בת יעל
אליהו בן מרים
מרגלית בת חנה

" בחירת מנהיג "

" אור החיים הקדוש "

" ויאמר משה אל האלקים מי אנכי כי אלך אל פרעה וכי אוציא את בני ישראל ממצרים, ויאמר כי אהיה עמך וזה לך האות כי אנכי שלחתיך בהוציאתך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על הַהָר הַזֶּה " { שמות ג' }

" דווקא מי שאינו רוצה להיות מנהיג, אותו בוחר הקדוש ברוך הוא למנהיג "

מבאר רבנו האור החיים הקדוש את דברי משה רבנו "מי אנכי כי אלך אל פרעה" משה טען בענווה ונמיכות רוח, שאיני ראוי לקיים השליחות, כי איני ראוי לדבר בפני פרעה מלך מצרים, כי לפני מלך מדבר. אדם גדול וחשוב, ואני אדם קטן ופשוט, ועוד, כדי להוציא את ישראל ממצרים, צריך להיות אדם גדול במעשים טובים, ומשה רבנו פחד שמחמת מיעוט זכויותיו, לא יוכל להוציא את ישראל ממצרים, ויארע תקלה לכל ישראל.

ענה לו הקב"ה "עמך וזה לך האות" שאתה כן ראוי, "כי אנכי שלחתיך" שאם לא היית ראוי לא הייתי שולח אותך, ועצם העובדה ששלחתי אותך, זה סימן שאתה ראוי לשליחות.

ועוד אמר ה' יתברך למשה רבנו: וזה מה שאמרת שאינך ראוי, "לך האות כי אנכי שלחתיך" זה הסיבה שאנכי שלחתיך, שרק מי שמקטין את עצמו, ואינו רוצה גדולות, ומתנהג בענווה ושפלות, הקב"ה חפץ בו, וההוכחה לכך, ממתן תורה, "בהוציאתך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על הַהָר הַזֶּה" דווקא על הר סיני הנמוך שבהרים, ואין אני בוחר בהרים הרמים כתבור וחרמון, כי אין הקב"ה חפץ באלו שרוצים גדולה, אלא בוחר רק באלו שרוצים פשטות ושפלות.

וזה לשונו של רבנו, 'הא למדת, כי אין אני חפץ אלא לנמוכים, כמוך העניו והשפל בעיניך, ובהר הנמוך הזה'....

הבית השלם

הרב שמעון שמש שליט"א – יועץ זוגי וחינוכי: 052-7162999

לכבוד הרב שלום

נולדה לנו בת חמודה בשעה טובה, ומעל לרגל שלה ישנה שומה רחבה עם מראה לא טוב בכלל. אמרו לנו שבגול מתקדם יותר ניתן להסיר אותו. וכעת בעלי מאוד נחוש שלא לגלות זאת לאף אחד במשפחה. אני לעומתו מרגישה צורך לשתף את אמי. כמובן הוא לעולם לא ידע מזה כלל. האם יש בעיה?

תשובה:

בעניין הסודיות בכלל, אני חייב להדגיש שנושא זה לצערי הרב בעידן החדש מאוד נדחק אל הפינה. אנחנו שומעים יותר ויותר זוגות שמשתפים את האחרים במה שקורה ביניהם לטוב ולמוטב, ולפעמים אתה שומע זאת אפילו באוטובוס בקולי קולות מכל מיני דברניות למיניהן... וזה חמור מאוד מכל זווית ראייה נורמלית. כאשר הזוג נישאים בשעה טובה ומוצלחת, מתהווה ביניהם הסכם וירטואלי האומר מצד אחד אינן סודות בינינו, ומאידך הכל נשאר רק בינינו. כאשר אחד הצדדים עובר את הגבולות הללו בכל צורה שהיא, הרי הוא פוגם באמון ההדדי ופורץ את הגדר המוסכם ביניהם. זאת כמובן על כל מה שקורה בין בני הזוג בכלל, וכל שכן כאשר אחד הצדדים מדגיש זאת בעניין מסוים. וכלן בעניין שאלתך, את כשלעצמך אמורה לשמור את הסודות ולא לפרוץ את האמון שניתן לך. אלא אם הדבר הוא נושא מורכב וחיוני שאת מרגישה צורך בהול וענייני לשתף מישהו כמו אמא, קודם כל את חייבת לשתף בכך את בעלך ולהדגיש בפניו את חשיבות השיתוף. דבריי איתו על כך ושתפי אותו בחשיבות הנושא בענייך עד כמה את זקוקה לשותפות של אמא. ואם אמך שומרת סוד כפי שאת מתארת, ברור שגם בעלך מכיר בה ויותר קל לו להסכים איתך. תסבירי לו מנקודת הראייה שלך למה ומשום מה כל כך חשוב לשתף אותה או לקבל ממנה חוות-דעת? אבל בלי זה כאמור אסור לך לספר. ואני מבקש לשים את עצמך במקומו, אם וכאשר בזמן מסוים יגלה שסיפרת זאת לאחרים... איך היית מרגישה? ובנוסף: 'לך תדע מה עוד סיפרה לאחרים'. איך הוא אמור להסתכל עלייך בהמשך החיים, ובכל הזדמנות יחשוש אם לספר לך דברים או לא, ובקיצור פגם נורא במרקם העדין של הזוגיות שלכם, שלא יהיה קל לרפא אותו בקלות, וחבל. ולכן כאמור שתפי אותו בתחושות שלך, ואני מאמין שיסכים. ואם לא, אל תעשי כזה דבר! בהצלחה.

לעילוי נשמת מורי ורבי
מון ראש הישיבה חנם
שלום הכהן בן מלכה
תפחה זצוק"ל ז"ע. אמן.

הלכות - ילקוט יוסף התנהגות האב עם בניו

אסור לאדם להכביד עולו על בניו, ולדקדק עמהם על כבודו, ולהטריחם יותר מדי, כדי שלא יבואו לידי מכשול, אלא ימחול על כבודו, אף בלא ידיעתם, ויעלים עינו מהם כדי שלא להענישם בידי שמים, שהאב שמחל על כבודו כבודו מחול. ויזהרו ההורים שלא ידרשו מבניהם דברים שקשה להם לעשותם וכשילום. ולכן אם האב צריך לאיזה שירות מבנו, וחושש פן לא ישמע לו, לא יאמר לו בלשון ציווי עשה לי כך וכך, אלא דרך עצה טובה. ואמנם יש לו לאב ליזהר שלא למחול על כבודו במקום שעלולים ללמוד ממנו לזלזל בכיבוד אב. וברור שאם לאחר שהאב מחל על כבודו, חזר בו ממחילתו, דשוב הבן חייב בכבודו.

אין לאדם להטיל אימה יתירה בתוך ביתו, וצריך לומר כל דבריו לבניו ובנותיו בנחת ובלא כעס, ואין לך דבר שמקלקל את היחס בין האב לבנו כמו רוב מורא.

לעולם לא ישנה אדם בנו בין הבנים וישווה את כל בניו במאכל ומשקה ובכספים במתנה ובירושה. ואמנם מותר לאב לכתוב צוואה ולהוריש את רוב הנכסים שלו לבנו שהוא ת"ח ושאר נכסיו ליורשים שאינם ת"ח. ומן הראוי שהאב יסייע לבנו שלומד תורה בהתמדה, והיא זכות גדולה לאב שמסייע ביד בנו הלומד תורה.

אותם המתנהגים עם בניהם כחברים, וחושבים בזה לעשות את הילדים עצמאיים, אינם נוהגים כהוגן, אלא יש ללמד את הילד הכנעה להוריו ולאחיו הגדולים ממנו. אולם את בניו הגדולים יחשיבם כאחיו.

יזהרו ההורים שלא לקלל את בניהם אפילו בשעת רוגז ומריבה, כי על ידי זה הם מזיקים לעצמם ולילדיהם.

יש מי שאומר שאין לה לאמא לומר על בנה "הריני כפרה עליך" שיש לחוש בזה משום פתיחת פה לשטן. ויש שהליצו על כן, ולכן השומע את אשתו אומרת כן אין צריך למונעה מכך.

צריך הבן ליזהר מאד שלא לריב ולקלל את אחיו ואחיותיו, שהרי גורם בזה צער להוריו, וגם לאחר פטירת ההורים יש ליזהר בזה.

אסור לאב להכות את בנו הגדול, פן יתריס כנגדו, ויחזיר לו, ונמצא עובר על לפני עור לא תתן מכשול. והמכה לבנו הגדול או בתו הגדולה אמרו חז"ל שהוא חייב נידוי. וגם כיום אף שאין מנדין, אין לאב להכות את בנו או בתו הגדולים, או לקללם ולגער בהם, שיש חשש שיתריסו כנגדו. ולא דווקא בנו "הגדול" ממש, אלא הכל לפי טבעו של הבן, כל שיש לחוש שיתריס כנגדו בדיבור או במעשה. ואפילו אינו בר מצוה עדיין, אין ראוי להביאו לידי מכה אביו, או מקלל אביו, אלא ישדלנו בדברים. והחכם עיניו בראשו.

ואמנם רשאי אדם להכות מכה רכה את בנו הקטן כדי לחנכו, אך לא יכהו בשעת כעסו, כדי שלא יכנו יותר מן הראוי מחמת כעסו. וגם לא יכנו בשוט או במקל, ולא מכת אויב ואכזרי, ועצה טובה למי שהוא כעסן שלא יכה את בנו מיד בשעה שעשה דבר רע, אלא ימתין עד שתשוב חמתו, ואז יכה אותו לשם חינוך. ואם יש לחוש שמא הקטן יתריס כנגדו בדיבור או במעשה, אין להכות גם בן קטן. וירבה לדבר עמו בנחת ובדברי תוכחה, ויקלסו באיזה מדה טובה שיש בו. ובכל אופן קטן פחות מבן חמש שנים אין להכותו כלל על שום דבר, והמכהו הרי הוא חוטא.

אבל אם נוגע בכלי הבית היקרים וכדו', והאב חושש שהכלי ישבר, או שהילד יינזק, ומכהו מכה רכה על כף

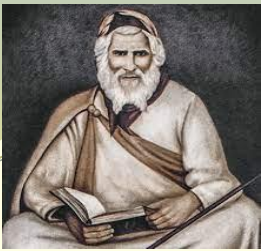
ידו דרך הרתעה, אין בכך כלום, וזה מדרכי החינוך.

ילד קטן שמפריע למהלך התפלה בבית הכנסת, מותר לאביו להשתיקו ברמז, אף באמצע ק"ש וברכותיה או באמצע תפלת י"ח. ואם הרמז לא עזר, מותר להכותו מכה רכה על כף ידו, כדי להשתיקו. אולם אסור לדבר בפיו כדי להשתיקו, אף שמטרידו בתפלתו. ורק ברמיזה או בדפיקה על השולחן, או שיכה מעט על כף ידו של הילד, מותר. ואם אין הרמיזה מועלת יכול לעשות תנועה בקול כדי להשתיקו, אך לא יפסיק בדיבור ממש.

ילד שחילל שבת בטעות, צריך לקבוע עמו זמן מה כרבע שעה ללמוד עמו ספרי מוסר כסדרן, ולהשריש בלבו יראת שמים, יראת העונש ושכר מצוה בעולם האמת. ולהסביר לו כי לא לעולם יחיה האדם. וברור שאם הלימוד הזה יתקיים, סוף ייטיב ויתעלה ביראת שמים. וצריך להתפלל תמיד להשי"ת שהבנים יצליחו ביראת שמים.

אב שציווה את בנו לעשות איזה דבר, והדבר ההוא אין הבן יכול לעשותו, ורק אשת הבן יכולה לעשותו, אם האשה יכולה לעשות אותו דבר, צריכה להשתדל מאד לעשותו.

אם אביו אומר לו השקיני מים, וסבו אומר לו השקיני מים, י"א שיקדים את אביו, מפני שכבוד אביו עדיף. וי"א שיקדים את סבו, מפני שהוא אביו חייבים בכבוד הסב. וכן לעניין כיבוד בסנדקאות, אם אביו מבקש מבנו להיות סנדק לנכד, וגם סבו מבקש להיות סנדק, י"א שיכבד את אביו ולא את סבו. וי"א שלא. ובמקומותינו שרוב האנשים נוהגים לכבד את האבא ולא את הסבא, אין לשנות מן המנהג.

הגאון הרב יעקב אבוחצירא – אביר יעקב זצוק"ל

רבי יצחק רוב קשב. "אתה רוצה שאאפשר למניין יהודים לרדת למצרים להשתטח על קבר?! ואתה אומר שבזכות זה הגרמנים ייסוגו?!", תמה המושל. "שום אזרח אינו יכול להיכנס למצרים! רק חיילים עושים את דרכם ברכבת לחזית". לאחר הרהור אמר: "אם אתה רוצה, אתיר לך לבדך להצטרף לחיילים. אם לא תיתפס בדרך בידי שומרי הגבול, תוכל לקיים את חלומך". הודה לו רבי יצחק ושב אל חבריו. הללו ניסו להניאו מהנסיעה. "זו סכנת נפשות!", הזהירו אותו, "ומלבד זאת, ודאי תבלוט על רקע החיילים והללו ימנעו ממך לנסוע". אך רבי יצחק הודיע בנחישות לחבריו כי אין הוא פוחד, ושזכות הצדיקים תעמוד לו. למחרת בבוקר נטל את הטלית והתפילין שלו ושם את פעמיו לעבר תחנת הרכבת. בעודו עומד על הרציף ומביט אנה ואנה, ניגשו אליו שני קצינים ושאלו לשמו. ליבו הלם בחזקה. האם יגרשו אותו? מה רבה הייתה הפתעתו כאשר השניים הורו לו להתלוות אליהם, והעלו אותו לרכבת העושה דרכה מצרימה. הם אף התיישבו לידו, וליוו אותו כל הדרך עד קהיר. שם הובילו אותו לשכונת היהודים ונעלמו. נכנס רבי יצחק לבית הכנסת 'כתר תורה', והתקבל על-ידי תלמידי החכמים בהפתעה גדולה. הללו לא האמינו שהצדיק המפורסם מירושלים הצליח להגיע לקהיר בימים טרופים אלה. כששמעו על דבר החלום, מיהרו ואספו מצרכי מזון, וארגנו משלחת גדולה, שמנתה עשרות יהודים, לתפילה בצוותא בקבר רבי יעקב אבוחצירא. שלושה ימים עסקו רבי יצחק ומלווי בלימוד תורה ובתפילה בבית המדרש השרוף שעל קבר רבי יעקב. בלילה השלישי יצא אחד הלומדים החוצה, ולתדהמתו גילה שהעיר דמנהור כולה מוארת, בניגוד להוראות ההאפלה הקפדניות. במהרה התברר כי נתקבלו בשורות משדה הקרב, ולפיהן האנגלים ניצחו וצבאו של רומל הובס. כששב רבי יצחק לירושלים מיהר לכתוב ספר תורה מהודר, וכעבור זמן הכניסו לבית המדרש שעל קברו של רבי יעקב אבוחצירא.

קבר רבי יעקב אבוחצירא בדמנהור במצרים

יום שישי ערב שבת קודש פרשת שמות כ' טבת הוא יום ההילולא של המקובל האלוקי, המלומד בניסים, רבי יעקב אבוחצירא ה'אביר יעקב', סבו של ה'יבא סאלי', וראש משפחת הצדיקים לבית אבוחצירא. הימים ימי מתח וחרדה. הצורך הנאצי מתקדם צעד אחרי צעד בדרכו להשליט את שאיפותיו המטורפות על העולם כולו. בכל מקום הוא מותיר אחריו מוות וזוועות בלתי-נתפסות. מיליוני יהודים כבר הובלו אל הכבשנים. היהודים במדינות אחרות מלאי חשש מהאפשרות שהגרמנים יכבשו גם את ארצותיהם. באביב תש"ג החלה בארץ ישראל תקופת 'מאתיים ימי החרדה'. היישוב היהודי המצומצם, שגם כך היה מאוים בידי הערבים, עמד עתה לפני צרה צרורה: התקדמות הצבא הגרמני, בפיקודו של הפילדמרשל רומל, בצפון אפריקה. פני הצבא הגרמני היו מועדות לעבר תעלת סואץ. משם תהיה הארץ נוחה להיכבש לפניו. אל מול הצבא הנאצי נערך הצבא הבריטי, בפיקודו של הפילדמרשל מונטגומרי. אווירת המתח התעצמה בלהט המדבר. הכול ציפו למערכה הגדולה, שעשויה לשנות את פני העולם. במצרים כבר החלו הערבים, בחסות הניצחונות הגרמניים, להתנכל ליהודי המקום. בארץ ישראל חככו הערבים את ידיהם בהנאה, והחלו לדמיין את אשר יחוללו ליהודים שנואי נפשם. יום אחד נכנסו פורעים ערבים לבית העלמין היהודי בעיר דמנהור שבמצרים. הם ניגשו אל חלקת הקבר של הצדיק רבי יעקב אבוחצירא, שמסביב לה נבנה היכל תפילה ובו ארון קודש וספר תורה, והשמידו את כל הנקרה בדרכם. הם הוציאו את ספר התורה, רמסוהו ושרפוהו, ולאחר מכן הציתו אש במבנה כולו. בירושלים העתיקה התגורר באותה עת יהודי קדוש, רבי יצחק אלפיייה שמו. באותו לילה חלם חלום, והנה בא אליו יהודי הדור פנים, לבוש אצטלה של תלמידי חכמים, וכולו אומר כבוד. הדמות פנתה אל רבי יצחק ואמרה: "נוהג אתה ללמוד תורה על קברי צדיקים, ומדוע אינך בא אליי?". השיב רבי יצחק בחלומו: "ומי כבודו, ומניין הוא?". ענתה הדמות: "אני יעקב אבוחצירא". "והיכן אתה קבור?", שאל רבי יצחק. "בדמנהור שבמצרים", אמרה הדמות, וכעבור רגע הוסיפה: "וכעת, מהר ועלה לקברי, ודע לך שבמעשה זה תלויה הצלת עם ישראל!". התעורר רבי יצחק בבהלה, נתון לרושם החלום המפעים. הוא מיהר אל בית הכנסת 'בית אל-ל', ושיתף את חבריו בחלום. בעצה אחת עמם הלך עם שניים מידידיו אל מושל המחוז האנגלי, כדי שיעניק לו אישור נסיעה למצרים. בתחילה סירבו השומרים להכניסו אל המושל, אולם רבי יצחק התעקש ולא זז ממקומו. לפתע יצא מחדרו של המושל קצין בכיר, וכשהבחין ברב שאל את השומרים מדוע הוא עומד בחוץ. "אלה ימי חירום", הסבירו השומרים, "אין מכניסים אל המושל אנשים בלי הזמנה". הקצין סב על עקבותיו, נכנס אל חדרו של המושל, וכעבור רגע יצא ממנו והזמין את הרב להיכנס. המושל האזין לבקשתו של

ניתן לקבל את העלון במייל. נא לשלוח בקשה למייל: Asher7171@walla.com

הצעות והארות יתקבלו בשמחה.